

Distintius

L'ús públic d'una llengua és un dels distintius més clars de la realitat diferenciada d'un país. I fer servir normalment la llengua catalana en el món de la justícia és una peça important en la consolidació del seu ús públic. La prova pilot impulsada pel Departament de Justícia a quaranta jutjats perquè usin exclusivament el català en tots els seus actes durant un període inicial de sis mesos és una demostració de l'esforç institucional per instaurar mesures per a la dreta aplicació de la Llei de política lingüística i per a la normalització. Volem manifestar la satisfacció que ens produeix la bona acollida que ha tingut entre els principals interessats, entre els quals hi ha la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i el fiscal en cap del mateix Tribunal.

Per ajudar a fer que aquesta experiència esdevingui una realitat quotidiana, en els darrers mesos han vist la llum eines específiques, com ara el *Vocabulari del dret penal i penitenciari*, elaborat pel Departament de Justícia i el TERMCAT, del qual us donem notícia en aquest número de LLENGUA I ÚS, i com ara els programes de traducció castellà-català, català-castellà. En aquest sentit, la recent signatura d'un acord entre el Govern d'Andorra i la Generalitat de Catalunya per la col·laboració en l'àmbit cultural i lingüístic preveu, entre d'altres aspectes, el desenvolupament i la difusió d'aquest programari. Aquest acord s'uneix al que van firmar el Govern de les Illes Balears i el de la Generalitat en matèria de política lingüística l'abril del 2000, els fruits del qual, pel que fa a la col·laboració a LLENGUA I ÚS, ja podeu comprovar en aquest número.

La toponímia és una altra peça en la confecció de l'ús públic de la llengua. El reconeixement com a úniques formes oficials de les formes catalanes dels topònims va ser una fita, per bé que va generar una certa confusió en l'ús d'aquests topònims en altres llengües. En qualsevol llengua s'imposa la traducció del topònim quan té una forma tradicional en la llengua d'arribada. Pel que fa als topònims que disposen de forma catalana, ens serà de molta utilitat l'*Atles universal* d'Enciclopèdia Catalana, del qual trobareu una ressenya en les pàgines d'aquest número. A més de ser una obra capdavantera en l'àmbit de la cartografia, l'*Atles* inclou un extens repertori de topònims, en la llengua pròpia i traduïts al català si tenen una forma tradicional en aquesta llengua.

Perquè tan important és que es tradueixin els topònims amb forma tradicional com que es reconeixin les formes pròpies com a oficials. Amb això, i com a nota d'actualitat, ens torna a la memòria l'atzarosa campanya dels conductors gironins per la presència de les inicials de la demarcació de Girona a les matrícules dels cotxes, fita aconseguida llavors i que no mantindrà continuïtat: les noves matrícules adaptades a l'exigència de la Unió Europea no reconeixen, per opció estatal, la procedència territorial d'un vehicle pertanyent a l'Estat espanyol. La voluntat novament dels conductors del Principat adhereix a la matrícula o al seu costat el distintiu territorial CAT. No podem llegir en aquest acte res diferent de la consciència de la ciutadania, que, amb detalls com aquest, petits si es vol, ajuda a crear, també, la realitat d'un país.

Editorial